

Prinses Hase

Een sprookje uit Japan

LANG, LANG GELEDEN, heel ver hiervandaan, leefde eens een belangrijke man, een minister, die al heel lang getrouwd was met een heel lieve mevrouw. Ze wilden erg graag een kindje, maar dat kwam maar niet.

‘We gaan op bedevaart,’ zei de man, ‘misschien helpt dat.’

Met een rugzak vol eten klommen ze op blote voeten een kale berg op, een tocht van drie dagen, naar een tempel waar ze de goden om een kindje vroegen. En de man had gelijk, het hielp. Na een tijd werd er een meisje geboren. Ze noemden haar Hase. En omdat de vader zo trots op haar was, noemde hij haar ook vaak ‘mijn prinses’. Ze waren dolgelukkig.

Maar! Maar, maar, maar...

Dit is een sprookje, dus nu moet er iets ergs gebeuren.

Toen het meisje drie jaar was, wilde de moeder haar laten zien hoe mooi de natuur was. Ze nam het kind mee naar een hoge rots, vanwaar je een prachtig uitzicht had over het land. Ze wilde Hase bij de arm pakken, maar ze keek niet uit, struikelde over een steen en viel over de rand van de rots, de diepte in.

De minister was natuurlijk erg verdrietig. Hij was zo verdrietig dat hij niet meer naar zijn werk ging. Dat vond de koning niet goed – hij had de minister nodig om het land te regeren. Dus stuurde hij een paar soldaten om de minister uit zijn huis te halen en naar zijn werk te brengen. Dat ging zo dag na dag, tot het na een jaar weer wat beter ging en de minister zelfs weer aan trouwen dacht. Dat is ook goed voor mijn prinsesje, maakte hij zichzelf wijs, dan zal ze weer een moeder hebben. En hij trouwde met een dame die Tarouti heette. Misschien iets te haastig, want hij had niet gemerkt dat het een heel jaloerse vrouw was die het helemaal niet leuk vond dat haar man zo dol was op zijn dochtertje.

Ik had al gezegd dat de man minister was, dus hij had het erg druk met van alles en nog wat. Wanneer hij 's avonds moe thuiskwam en aan zijn vrouw vroeg hoe haar dag was geweest, deed die niets anders dan klagen over het dochtertje. Dat ze stout was, ongehoorzaam, brutaal, dat ze loog, kortom, ze verzon van alles. Want het was allemaal natuurlijk niet waar. En het hielp ook helemaal niet, want de vader bleef erg veel van zijn prinsesje houden.

En geen wonder. Hase was niet alleen een heel lief meisje, maar ook nog eens getalenteerd. Toen ze twaalf jaar was, maakte ze al de prachtigste gedichten en kon ze heel mooi op haar harp spelen. Mensen die naar haar luisterden vertelden het verder en zo kwam het dat de koning over haar hoorde.

Hij nodigde Hase uit op zijn paleis om haar gedichten voor te dragen en op de harp te spelen, zodat hij met zijn eigen oren kon horen of het meisje echt zo goed was.

De vader was in het buitenland voor hoog overleg en kon haar dus niet brengen, maar dat vond Tarouti geen probleem. Ze wilde graag eens op bezoek in het paleis. 'O, dan breng ik haar wel,' zei ze.

Nou, de koning was verrukt van Hase. Dat zo'n jong meisje al zo mooi kon dichten en zo prachtig harp kon spelen!

Tarouti, jaloers als ze was, zei dat zij ook op de harp kon spelen en vroeg of ze wat mocht laten horen.

Dat mocht. De koning luisterde beleefd, maar was niet onder de indruk. Tarouti was woest.

Hase en Tarouti werden naar huis gebracht in de koninklijke koets, of eigenlijk in twee koetsen. De tweede was voor alle cadeaus die de koning aan Hase had gegeven.

En Tarouti? Die had helemaal niets gekregen.

Dat maakte de situatie er niet beter op.

Het regenseizoen brak aan. Dagen achter elkaar regende het, de ene stortbui na de andere. De stad veranderde in een modderpoel. De rivieren stroomden over. Het koninklijke paleis liep gevaar.

De koning wist dat er vroeger ook eens een tijd was geweest van stormen, hevige regens en overstromingen, en dat toen

een dichteres een gedicht naar de hemel had gezongen, waarop de regens waren opgehouden.

Hij dacht aan Hase en gaf haar de opdracht een gedicht te maken om de regen op te laten houden.

Hase ging meteen aan de slag. En met dat gedicht ging ze aan de oever van een kolkende rivier staan en las het hardop voor. Daarna liet ze het vel papier los en de wind blies het de hemel in, naar de goden.

En het ging precies zoals toen: de wind ging liggen, de regen hield op en de zon kwam achter de wolken tevoorschijn. Iedereen haalde opgelucht adem.

De koning gaf Hase tien medailles, plus een speciale titel, die van prinses, zodat iedereen haar voortaan met respect moest behandelen. En dat deden ze ook, want iedereen vond dat ze dat dik had verdiend. Ze waren allemaal trots op haar. Behalve natuurlijk Tarouti.

En het werd nog erger toen Tarouti zelf een zoontje kreeg.

Op een dag, het zoontje was inmiddels vier, vulde de vrouw twee glazen met limonade. In één glas deed ze vergif. Het glas met vergif gaf ze aan prinses Hase, het andere aan haar zoontje. Het jongetje zag dat het glas van zijn zus voller was dan het zijne. En voor iemand er erg in had, had het ventje het glas van zijn zus leeggedronken.

